

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: צור	שם פרטי: אבינועם
------------------	---------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: מסיקה	בלועזית Mesika
שם פרטי איתו נולדתי: חיים	בלועזית Haim
עיר לידה: לוב	בלועזית Libya
שם פרטי ושם משפחה של האב:	שם פרטי ושם נעורים של האם:
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: לוב	בלועזית Libya
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) לוב	ארץ המגורים: לוב
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור: 1944
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי	שנת עליה: 1950
	במידה ועלית באניה, ציין את שמה אוניית "עצמאות"

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

אני זוכר בתור ילד שהיו מושכים אותי ובורחים, רצים לא יכולנו ללמוד כי לא היה בית ספר לא היה מה לאכול לא היה עבודה אני הייתי כל הזמן רעב היינו יוצאים לשדות ומנסים לחפש מה שיש בשדות לאכול היינו לועסים עלים רק כדי להרגיש את הטעם שלהם כמו תירס כמו עמבה. לא היה מים באר אחת בכל הכפר, וכשהיינו יוצאים לשאוב מים ואפילו אם היינו הולכים למרפאה היו תופסים אותנו הערבים ומכים אותנו הגרמנים לא נכנסו ללוב אבל הערבים שיתפו איתם פעולה וגם האיטלקים. ההורים שלנו היו הולכים לבקש אוכל והיו נותנים להם תמרים כי לוב הייתה מדינה של הרבה דקלים. וזה מה שרוב הזמן היינו אוכלים אבא היה הולך לעבודה מידי יום ובמקום כסף הוא היה מקבל קצת אוכל. בגיל שבע, חל שינוי במצב ובשנת 1945 לקראת סוף המלחמה לא היה שלטון ולא היה נוכחות של האנגלים והאיטלקים נלחמו אחד בשני. בעקבות המצב בשנת 1944 הייתה התנפלות של הערבים נגד היהודים באו בערב ורצו לגרש אותנו היינו בכפר כ-120 יהודים והם התנפלו עלינו באישון לילה עם רימונים סכינים חרבות ולא היה אף משטר שיהיה עלינו לא האיטלקים ולא האנגלים לאחר מכן אפילו הסתבר שהמשטרה האיטלקית נטלה חלק בעניין, בבית שאנו היינו גרנו סבא אימא דודות כל המשפחה היינו כ-30 איש בבית, ולאחר האירוע הזה נשארנו בחיים 6 אנשים, מה שקרה הערבים השתלטו על ביתנו והעלו אותו באש לאמי קטעו את היד ולאחותי את הרגל באפיסת כוחות הוריי הצליחו לקחת אותנו לתוך מרתף ובגלל העשן הרב שהיה בפנים אבי התעוור, אבל עם הזמן התרפא, ניסו לשרוף את המרתף שהיינו בו כל המצב הזה נהייה עד שעות הבוקר בבוקר הערבים עזבו את המקום ושיצאנו החוצה ראינו את הטווח שנעשה רצחו כמעט את כולם ילדים תינוקות זה היה כבר סוף המלחמה עד שהבריטים תפסו את השלטון חיילים סודנים שהיו במקום חילצו אותנו ואספו אותנו ליד המשטרה יש להדגיש שהיא ידעה על כל המקרה, העמיסו אותנו על משאיות שעליהם היו גם את הפצועים גם את הגופות ולקחו אותנו לעיר הבירה של לוב מהכפר שאני גרתי בו זרזור והכניסו אותנו למחנה שבויים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

תום המלחמה זה היה אירוע שהיה בכפר וסוף המלחמה הייתה כשתפסו אותנו והכניסו אותנו למחנה שבויים. במחנה לא טיפלו בנו לא היה מזון היינו עומדים ליד הגדר מבקשים פרוסת לחם כדי לחיות והגרמנים מי שבמלחמה היו נגדנו אלה שהיו ניגשים לגדר והיו נותנים לנו אוכל במחנה היינו ההורים אח אחד שאחרי האסון הרי כל המשפחה נספתה, אימא הייתה בבית חולים יחד איתה הייתה אחותי שהייתה רק בת חודשיים וסבלה מרסיסים, אבי התחיל להתפרנס ולאחר מכן אחותי נפטרה בבית החולים הייתה תקופה ארוכה שזה היה המצב. לאט לאט ניסינו לחזור לחיים היו הרבה סיזימים גם להורים והיינו נתמכים ע"י הג'וינט. התחלתי ללמוד כארבע שנים למדתי איטלקית ערבית היה רעב עוני פחד כל הזמן עדיין היו ניסיונות מצד הערבים לפגוע ביהודים ואז בוקר אחד וזה היה בשבת בלי להודיע בלי להכין העירו את כולם לקחו אותם לנמל נתנו לנו כרטיסים אישורים ואמרו לנו מכאן עולים לארץ.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו לארץ למחנה עולים אני והוריי ואחי לחיפה, למחנה בשם דויד שם היינו כחודשיים והעבירו אותנו לבית שאן נתנו לנו צריף ואמרו לנו תסתדרו בעצמכם יצאנו לעבוד בקרן קיימת ומזה המשפחה התפרנסה עם זה התקיימנו והתקדמנו בחיים בארץ עבדתי ביום ובערב הייתי לומד בנוער העובד שנת 1954 התגייסתי לגולני ועקב המצב בבית שוחררתי לאחר שנה לאחר השחרור עבדתי כנהג והתגייסתי למילואים, לחמתי במבצע גד"ש וב-1957 התגייסתי למשמר הגבול, הייתי בחיל התקדמתי עד לדרגת קצונה שירתי בתפקידים רבים. התחתנתי נולדו לי ילדים והחיים האירו פנים אבי נפטר צעיר ואמי לאחר מכן. במאי 1970 נכנסו חברים לקיבוץ חפציבה, אחי לאחר מכן גם נפטר. כיום אני גר בחפציבה וממשיך להיזכר במאורעות המלחמה.